

Jak jen mi bylo dobře! Čas plynul bez starostí, jen za žvatlání více či méně vážných nesmyslů. Balzám na duši a pro uši.

„A Julie to ví?“ zeptala se mě Míša, když ji Julie nemohla slyšet, protože po nakojení uspávala Mumijku pod borovicemi. Vrátila jsem se do reálu.

„Zatím ne.“

„Tak jí to co nejrychleji řekni a taky to, že si co nejdřív nabrnkneš pořádného pracháče.“

„Proč bych to dělala?“

„Prevence. Aby se ten její Francouz nerozhodl dát tě odstřelit. To víš, za pár let můžeš pro mladý představovat veskrze ‚pozitivní‘ ekonomický přírůstek do rodiny. Důchod spotřebuješ na prášky na tlak, na srdce, na artrózu, na sklerózu... Tak aby tě pak nemuseli dotovat,“ chechtala se.

„Však jí to řeknu.“

„Řekni. A už to fakt podal?“

„Předběhla jsem ho a tu žádost podala dřív než on.“

„Ty někoho máš?“ vykulila oči.

„To zrovna ne, ale někdy je lepší prázdná hrst než Kokos v příbytku.“

„A to je jistý?“

„Jistější, než že je voda mokrá.“

„Bojíš se, co ona na to, vid? Jak ponese, že se jí rozpadl domov, i když má už svou rodinu.“

V tom měla Míša naprostou pravdu. A na lámání chleba došlo ještě ten den večer. Julie se totiž rozhodla, že u nás přenocuje. Když jsme vešly do bytu, čekalo nás překvapení.

„Co se tu děje?“ zmateně se rozhlédla kolem sebe.

Skříňe byly otevřené, všude neuvěřitelný nepořádek. V první chvíli mě napadlo, že nás někdo vykradl. Během chvilky jsem však zjistila, že Kokos se pustil do přemísťování věcí.

Zabral si obývák a moje věci naházel do ložnice, kterou mi ze své vůle přídělil.

Všude se to hemžilo jeho košilemi, kravatami, botami i sportovním náčiním. Jen on byl fuč.

„Slyšíš mě?“ šťouchla do mě Julie.

„Rozvádíme se,“ pronesla jsem tónem nepřipraveného žáčka zkoušeného z kvadratické rovnice.

„Rozvádíte?“ slabikovala a pomalu jí docházel význam toho, co jsem právě řekla. „Co se stalo?“

„Oba chceme od života něco úplně jinýho.“

„Ty tátu omlouváš! Já viděla, jak se k tobě hnusně chová, ale netušila jsem, že je to až tak vážný!“

„Měla bys vědět, že jsem to podala já. Jen jsem tátu předběhla, chtěl to udělat taky.“

Bylo mi jí hrozně líto a byla to první chvíle, kdy jsem na Kokosa dostala nepředstavitelný vztek. Vzala jsem ji kolem ramen a chtěla něco duchaplného říct. Místo toho se mi zlomil hlas a zaskřehotala jsem jako havran. V duchu jsem si představovala chvíli, kdy to Julii povím, a v mých představách mě zahrnovala výčitkami a zatracovala mě, ale ve skutečnosti to bylo úplně jinak. Objala mě a řekla: „Moc mě to mrzí, mami.“ A bulely jsme obě.